

Pokračování trilogie Dračí oči

DRAČÍ OHEŇ

PROROCTVÍ

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

FRAGMENT

Dračí oheň - Proroctví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kristina Hlaváčková

Dračí oheň - Proroctví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

DRAČÍ OHEŇ

PROROCTVÍ

FRAGMENT

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned –
nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete
charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Kristina Hlaváčková, 2024

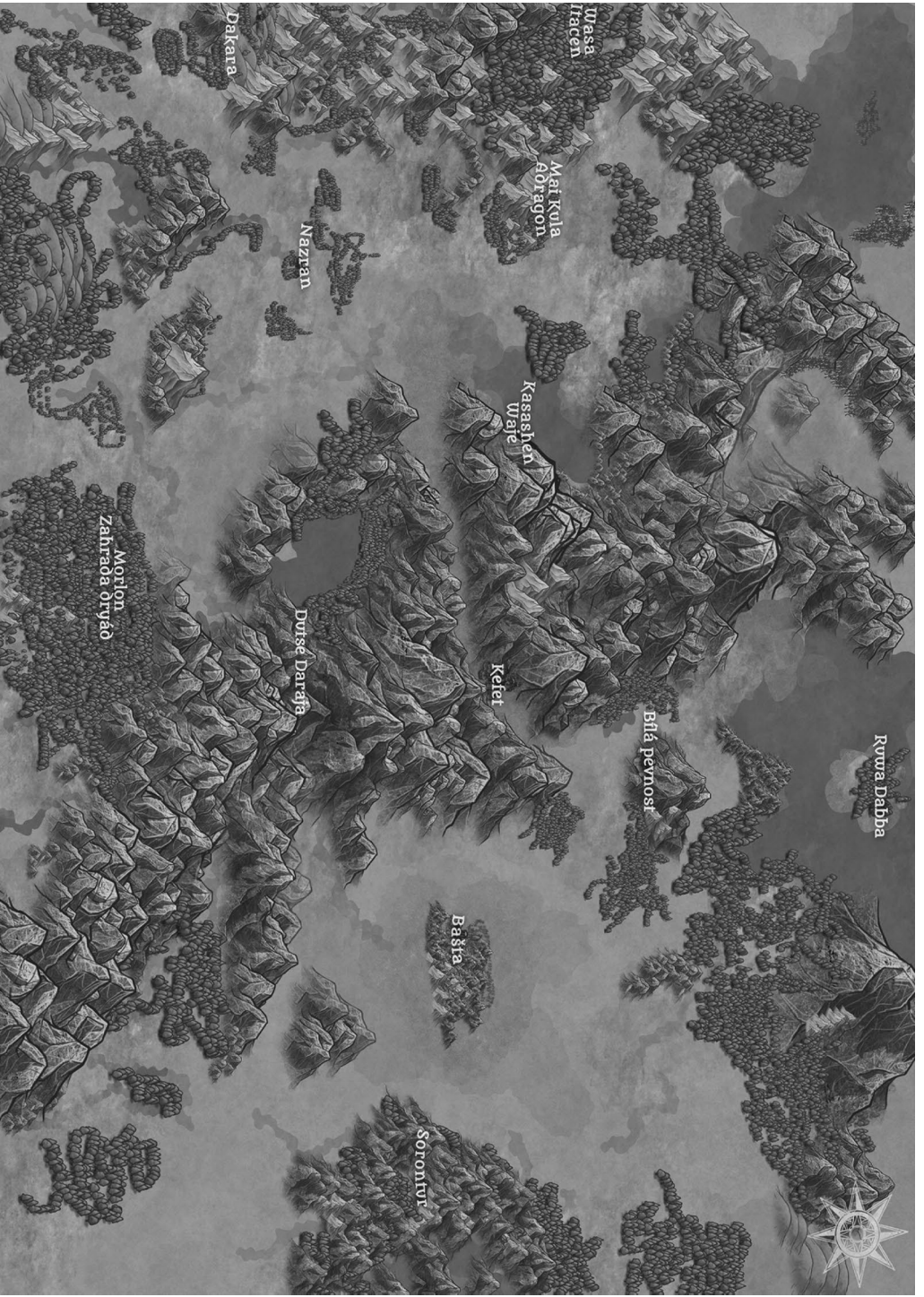
Cover images © Eric Isselee; faestock; Romanova Ekaterina / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6970-8

ISBN e-knihy 978-80-253-6988-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6989-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6980-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Рвуна Дабба

Бѣла певност

Кеѣт

Касаѣн
Уале

Маи Кула
Аорагон

Уаса
Ирацен

Назѣан

Дакѣра

Морлон
Заѣраѣа оуѣао

Дуѣѣ Дарѣѣа

Баѣѣа

Сораонѣу

*Pavlovi, mému celoživotnímu kamarádovi a opoře,
a Verče, chodící dobré náladě, která mě nikdy nenechá
na holičkách. Díky, že vás mám, a díky za střípky,
které trouse do světa pramenů moci.*

OBSAH

Prolog	7
Kapitola 1. Labyrint	12
Kapitola 2. Nový začátek	25
Kapitola 3. Černý oheň	45
Kapitola 4. Tajemství labyrintu	70
Kapitola 5. Morlon – Zahrada dryád	123
Kapitola 6. Síla pramene	136
Kapitola 7. Nový domov	162
Kapitola 8. Srdce Morlonu	181
Kapitola 9. Temnota	225
Kapitola 10. Oheň v Morlonu	256
Kapitola 11. Dítě z proroctví	279
Kapitola 12. Léčivé stromy	322
Kapitola 13. Moc Draka	354

PROLOG

Kde příběh končí a kde začíná? Co zpečetilo osud zemí Kéraly? Začalo naše vyprávění zrozením dítěte, vyslovením proroctví či snad tím, kdož v pradávných dobách proroctví vyslovil?

Narodí se dítě z krve čtyř národů. Obnoví stará přátelství, otupí nevraživost a utvoří nové aliance. Jeho činy budou jazýčkem na vahách osudu národů Kéraly, znělo proroctví nesoucí se po staletí od úst k ústům. Jak věky plynuly, začalo pomalu upadat v zapomnění, až se pro mnohé stalo pouhou pověstí, bajkou vyprávěnou dětem na dobrou noc.

Jen Strážcům deseti magických pramenů nedají dvojsmyslná slova proroctví spát. Nezbylo mnoho těch, kdo znají zdroje magie tohoto světa, ale jejich moc je příliš velká, příliš lákavá, než aby byla ponechána ladem. Boje o nadvládu nad Karganem moci mezi bílou a černou magií nikdy docela nekončí. Bylo vysloveno, že zvítězit může jen ten, kdo na svou stranu přikloní dítě z proroctví.

Na pokraji otevřené války zrodila se Aronel, princezna z krve čtyř mocných národů. Její nezkrotná povaha a dosud nevídané magické schopnosti ji uvrhly do víru politických intrik, do boje o vládu nad mocí Karganu. Válka vzplála a byla vybojována. V Kérale opět zavládl mír. Ale na jak dlouho? Může být vůbec skutečný?

Samotnou svou existencí princezna narušila systém pramenů moci, narušila rovnováhu. Kde příběh končí a kde začíná? Válka vzplála a byla uhašena. Nepozorováno, bylo probuzeno zlo. Pohání ho palčivá touha po odplatě, dychtivost po nevyčerpatelné moci pramenů, dvojznačnost dávného proroctví.

Majestátný Kefet byl vybudován, zrodil se z jediného důvodu, aby se stal obrannou baštou zemí Západu. Trůnil v jediném průsmyku velehor Špičáků, který byl dost široký na to, aby jím pohodlně prošla armáda. Mohutné hradby zatavené dračím ohněm vystavěné na téměř kolmých skalách, magie doslova vetkaná do jeho kamene a nezlomnost jeho obyvatel z něj po staletí činily nedobytnou pevnost. Jakékoliv pokusy jím projít bez svolení Kefetských byly stejně smrtelně nebezpečné jako horský masív, který metropoli obklopoval.

Dno průsmyku ovšem zabírala jen malá část města. Většina ho šplhala vzhůru po skaliskách, zakusovala se do kamene nebo se na něj lepila jako soustava ptačích hnízd propojená spleť klikatých uliček a schodišť spíše podobných vytesaným žebříkům. Vše možná stavení, domy, obchůdky, lazarety, chrámy, vše, na co si vzpomenete, zabíralo velkou část stěn a ztrácelo se nad jejich hranami. Na severní plošně se ve středu složitého systému opevnění tyčil obrovský palác s věžemi a věžičkami dokonale napodobujícími strukturu Špičáků. S tím rozdílem, že jeho zdi byly zářivě bílé.

Ovšem nejvýraznějším prvkem důmyslné architektury Kefetu byla hvězdovitá soustava šesti mostů propojující obě stěny průsmyku. Uprostřed byla podepřena jediným

kamenným sloupem. Středový sloup. Obsahoval jeden z nejdůležitějších obřadních sálů Kefetu a Kefetští věřili, že právě chrámový sloup je srdcem města. Srdcem, které, ke své smůle a smůle všech západních národů, zahořelo k ženě. Omámila ho a zblbla. Protože město Kefet bylo ve své podstatě *chlap*.

V bratrovražedné válce za tuto slabost zaplatili nejen Ke-feťané, ale i bojovníci národů Aliance. Boj zuřil v uzounkých uličkách, na hradbách a na mostech spojujících obě stěny průsmyku. Byl to však zápas mezi Aronel a černým mágem ve sloupovém chrámu, a řež mezi draky a pradávným Černým v oblacích nad ním, co bitvu v podstatě rozhodlo. Rozhodlo, ale neukončilo.

Pradávný ležel rozervaný na dně průsmyku a hoch bez hlavy na podlaze chrámu. Boj přesto dál pokračoval, zdi města bičovala sněhová bouře. Bezhlavého mágova těla ani rozervaného Černého si v přetrvávající vřavě nikdo nevšímal. Pozornost všech se upírala jinam. Klukova mrtvola se pohnula. Cukla sebou, jako sebou v posledních záchvěvech nervových spojení cuká mrtvý had. Záchvěv se opakoval. Pozvolna se rozšiřující tratoliště tekutiny vytékající z hochových ran se najednou zastavilo. Zastršelo. Rozeběhly se po něm černo-stříbrné jiskry. Dráповité nehty zaskřípely o podlahu, prsty se sevřely v pěst. Mrtvola se prohnula v zádech a pomalu se začala vznášet. Pár centimetrů nad zemí se prudce zarazila, zachycena tkanicí jiskřící tekutiny. Ta se zavlnila. Nastal krátký moment naprosté nehybnosti, pak se louže kyseliny s tichým zažbluňkáním zvedla a doslova prosvištěla zohavenými ostatky. Sotva je hrudí opustila, tělo

s obludným zamlaskáním splasklo, žebra zapraskala a vlomila se dovnitř. Tekutina pleskla o strop. A vytratila se. Fyzicky. Její energie zadržela vzduchem.

Co se dělo se schránkou chlapce, dělo se i s pradávným. Jen jeho mohutné splasknutí ostatky přilákaly pozornost jednoho z ohnivých draků. Ten si se zájmem prohlédl náhle propadlou hrud, pak ale rozpustile poposkočil, aby svou těkavou pozornost upřel jinam.

Magie proletěví pradávným Černým se se zapraskáním prolnula s chlapcovou a zavířila v neviditelném tornádu, které rozmetalo kus opevnění. Stále nepozorována se na kratičký moment zastavila nad městem. Zmítala se a bobtnala. Narazila do sloupového chrámu. Ten se otřásl až do základů. Vydržel, ale od díry zející v jeho stěně se rozeběhla klikatá puklina tak široká, že by se do ní vešel člověk. Zastavila se několik centimetrů nade dnem průsmyku. Vzduch zapraštel a uvolněná energie zamířila do hor. Cíleně se vyhýbala překážkám, kličkovala a uhýbala, vzdalovala se s jakýmsi jasným cílem. Così ji k sobě volalo, přitahovalo.

Ticho noci narušilo řinčení skla. Z osvětleného okna vylétěla nad nádvoří těžká kovová socha draka, vzápětí za ní následovala vztekle rotující, rapidně bobtnající koule černého ohně. Palácem otřásla exploze. Rozechvěla okenní tabule, některé dokonce rozbila. Plameny se rozprskly v zářivých meteorech. Dopadaly na dláždění, zdi i střechy, vyrážely do nich temné krátery. Plamínky po dopadu nezmizely. Chvíli hořely v malých ostrůvcích. Pokusily se vpít do kamene, ale ten jim odolal. Změnily se v malé, kutálející se olejovité

kuličky. Rychle se ztratily ve tmě. Seběhly se do jediného nestálého útvaru. Ať jeho povrch drželo pohromadě cokoliv, nevydrželo to tlak. Živoucí tekutina pleskla o zem. A zmizela. Její hmota se nárazem změnila v energii. Přitahována neznámou silou zavířila a hnala se do hor. Neměla mysl, neměla instinkt, ale cosi ji k sobě volalo.

Palác se probudil. Na nádvoří vybíhali lidé, chodbami duněly kroky pádících nohou. Ve zmatku nikdo neslyšel, že se otevřelo další okno. Nejdřív jím proletěl neuspořádaný smotek kovových předmětů, hned za ním vzteklé klubko divokých černých plamenů. Výbuch rozmetal roztavený kov, zdivo a záplavu jisker. Vzduchem zahučela magie. Město ji cítilo. Sám jeho kámen ji cítil. A cítila ji posvátná hora, do jejížž skal se vpila. Šedivec se otrásl, pokusil se vzdorovat. Černý oheň se znovu zhmotnil v chodbách opuštěného, zdemolovaného labyrintu. Plamínky běžely po stěnách. Rostly. Bludiště bylo plné přírodní magie. Jako by se jí to temné světlo živilo. Jiskřilo a praskalo, bobtnalo. Labyrint se s ním pokoušel bojovat, ale byl příliš poničený. Kámen stále vzdoroval. Odmítal černý oheň pohltnout. Zbavit se ho ale nedokázal.

Poskakující plameny se zastavily. A zmizely. Nocí pod horou zazněl téměř neslyšitelný zvuk. Tlukot srdce. Nesla se za ním ozvěna.

Kapitola 1.

LABYRINT

Jestliže Kefeťané vnímali chrámový sloup jako srdce Kefetu, Šedivec byl jeho duší. Byl totiž jejich vlastní. To oni ho objevili, prozkoumali a zmapovali. Nebyli to stavitelé města, ale sami Kefetští, kdo vybudoval a vyzdobil svatyni. Draci, elfové, trpaslíci a lidští mágové možná vybudovali město, ale o labyrintu neměli ani tušení. Bludiště pod Šedivcem bylo důležité. Bylo posvátné. Právě tady procházeli všichni Kefetští zasvěcením, právě tady probíhal ten nejtěžší výcvik válečníků a kněží.

A teď byl vnitřek hory znesvěcen pobýtem černého mága a pradávného ještěra. Vedeni svým rukušem, Kefetští po týdny likvidovali napáchané škody. Nacházeli ostatky lidí roztrhané na kusy, navršené v jeskyních, jejichž stěny byly zbrocené krví a zatavené ohněm. Pod nohama jim nechrouply jen kamenné trosky, ale i ohlodané kosti. Mezi průzkumníky nebyl jediný, kdo by si v té zkáze nepředstavil zmizelého příbuzného či přítele. Bludiště páchlo hnijícím a spáleným masem, čpělo kyselinou a výkaly pradávného. V některých chodbách se skoro nedalo dýchat.

Zakího ale nejvíc znepokojovala těla nesoucí stopy strašných pokusů a černé magie, mrtvolky se znetvořenými obličejí, s ostny rostoucími z krku, kloubů, páteře, ale i tváří.

A byly tu... zprvu si mysleli, že jde o spálené děti. Ale pak se někdo pozvracel. Jedno z drobounkých tělíček ušlo ohni. Leželo pod hromadou mrtvol jakoby vyschlé, potažené hnědou kůží, jejíž vzezření připomínalo kůži vydělanou a naolejovanou. Páchlo. I přes všudypřítomný smrad nesnesitelně páchlo. Ve světle loučí byly pod kůží vidět vystupující kosti, nepřírozeně propadlé břicho. Ať to bylo cokoliv, dítě to rozhodně nebylo. Drápy na pokroucených rukách. Ani náznak jakékoliv svalové hmoty. A ta tvář... právě při pohledu do ní se Kefefan pozvracel. Byla obludná. Zírala na svět mrtvýmá, ostře oranžovýmá očima bez duhovek, bez zorniček, celá pokřivená, bez rtů, s odhalenými tesáky příliš velkými, než aby se vešly do úst. Neuspořádaně trčely do všech stran. Propadlé líce, které vypadaly, že na nich pokožka nikdy ani nebyla.

I Zakimu se zvedal žaludek. Jen stěží odolával nutkání namířit na tu zrudnost berlu a magií ji spálit na prach. Všechna ta roztrhaná těla by nejráději spálil na prach, aby je Kefetští nemuseli vynášet z hory a skládat do připravených jam proložených dřevem. Jenomže to by labyrint ještě více zamořilo.

Špičáky se sotva zahalily do tmy, když černý obr prošel horními branami a vykročil do vichřici bičovaných hor. V mrazivém počasí neměl ani kápi, ani plášť, dokonce ani dlouhé rukávy, jen košili a vestu. Jako by necítil, že ho ledové krystalky šlehají do holých paží a bosé hlavy. Drahokam ve špičci jeho berly hebce zářil, jak na kamenech vyklepávala bryskní rytmus. Možná ho čekal nelehký, neveselý úkol, ale na Zakiho rtech pohrával spokojený úsměv.

Když vstoupil do hlavní svatyně pod Šedivcem, úsměv zmizel. Zaki zařal zuby. Stopy nedávných hrůz tu byly přes veškerou snahu stále bolestně patrné. Namísto tesaných balustrád a bohaté výzdoby se tu válely jen trosky. Kvůli nim tu ale nebyl.

Pomaloučku prošel chrámovou jeskyní až ke stěně, která byla nejbližší labyrintu. Byť zdemolovaná, svatyně si udržela notnou dávku své síly. Cítil ji ve zdech. Celý Šedivec podřimoval. Zaki se jej chystal probudit. Zvučným hlasem pronesl zaklínadlo. Slova jako by se vpila do kamenů. Nezapadla do ticha, nezmlkla hned, jak dozněla. Jejich ozvěna zašepkala v nejbližších chodbách. Zaki se drahokamem své berly obřadně dotkl šedé skály.

Takřka okamžitě ucítil magickou moc Kefetu. Skrže berlu mu projela tělem a udeřila do stěny Šedivce. Po kamelech se rozeběhly stříbrné a zlaté blesky mizící v hornině. S každou další vlnou se dosah magie zvětšoval. Zprvu jen o pár centimetrů, pak o desítky centimetrů a nakonec o metry. Kde se její světlo vpilo, sutiny se proměňovaly, přesouvaly, vracely na své místo v podlaze, na zdech i stropěch. Šedivec se pod tou silou otřásal. S každým novým přívalem jako by se hora probouzela o něco rychleji.

Zaki procházel labyrintem noc za nocí, ale postupoval až bolestivě pomalu. Konečně došel až do míst, kde byly jeskyně porušeny jen minimálně. Zdejší chodby byly na ještěra zřejmě příliš stísněné, stěny natolik silné, že je nedokázal rozbít. Leckde stály stěny tak blízko u sebe, že se tudy sotva protáhl člověk. Byl hluboko, hluboko pod zemí, mnoho úrovní pod svatyní. Najednou si připadal pomalý. Svaly mu

těžkly. Zdejší kameny magii doslova polykaly, jako by se jich ani netkla. Sice se nad tím pozastavil, ale příkládal to jen své únavě. Nechat sebou procházet tak velké množství magické energie bylo vysilující. Přesto zarputile pokračoval.

Tichou temnotu narušovalo kakofonické kapání vody a jemné cinkání. Bylo tu neobvykle teplo. Chladný vzduch proudící sem z okolních slují se tu srážel, kapičky kondenzace se kutálely po skále. Cinkání vycházelo z pomalu vychládající horniny. V uzavřeném prostoru za ní bylo sucho a horko k zalknutí.

Hora se otřásla. Po stěnách temné jeskyňky proběhly prskající zářivé provazce. Osvětlyly neúhledné hnízdo z jemného popela a na kratičký moment i obrysy několika vajec. Blesků přibývalo. Zatímco šedého kamene se téměř netkly, vejce je přitahovala. Magie se vpjela do pevných kožovitých blán kryjících zárodky uvnitř.

S každým dalším impulzem se vejce zachvěla, blány se našponovaly, jejich objem se zvětšil. Vyvolalo to pohyb. Dosud semknutá snůška se rozkutálela. V původní prohlubni zůstalo jediné vejce povalené na bok. Osamělé vejce přestalo růst, ale magickou energii polykalo o to víc. Jeho kožovitá blána se postupně měnila ve skořápku připomínající šedý kámen.

Berla se konečně přiblížila hnízdu na dosah. Vejce mírně pulzovala. Šedivec se otřásl. Snůška tím záchvěvem rezonovala. Zkamenělé vejce puklo. Matným povrchem se rozeběhly vlásečnicové praskliny. Rozšiřovaly se, až jimi byla skořápka doslova protkaná. Horou projel další pulz. Klikatí

hádcí magie se bez efektu vpili do skal. Uzemnili se do vejce uloženého v popelu. Síla zpětného rázu srazila Zakiho na kolena. Berla mu vypadla z náhle bezvládných prstů.

Popraskanou skořápkou se do temnoty vydralo světlo. Jeskyní zazněl sílící tlukot srdce. S jeho čtvrtým úderem se skořápka rozpadla. Miniaturní střípky dopadly do popela a na hnědočernou poloprůhlednou kůži napnutou na lidsky vypadající kostře. Palčivé vnitřní světlo zdůrazňovalo kosti bez opory jediného vlákna svalu. Jasně osvětlovalo postavu schoulenou do klubíčka, s koleny přitaženými k hrudi, obličejem skloněným ke kolenům, pažemi skrčenými u těla.

Prsty složené u téměř neexistujících rtů se pohnuly. Zaskubaly sebou. Natáhly se. Na jejich koncích byly černé špičaté drápy. Nohy se pomalu, se zjevnou námahou narovnaly, stejně tak záda a krk. Kožovitá černá víčka bez řas se zachvěla a otevřela. Do tmy pohlédly žluté oči s protaženými, ještěřími zorničkami. Tvor se posadil. Pohnul hlavou ze strany na stranu. Ozvalo se ostré zalupání obratlů. Kožovitá tvář neměla výraz, jen obrysy prosvítající lebky. Tenoučké rty se zkřivily v tichém zavrčení a odhalily dvě řady černých špičatých tesáků.

Novorozenec se postavil a udělal několik nejistých, vrávoravých kroků. Chodidla se dotkla teplého kamene. Pařátovité kostnaté nohy se začaly měnit. Celá postava se začala měnit. Kůží potažená kostra zmizela pod vrstvou svalů. Dosud neexistující břišní dutina se vyplnila, zřetelná žebra se ztratila, rachitický hrudník se vytvaroval do ženských křivek. Drápy se zkrátily, změnilly barvu i tvar, na jejich

místě se zformovaly oblé nehty. V obličejí se pomalu objevoval výraz. Byl plný bolesti. Pod pohledem zuřivých žlutých očí. Výrazné rysy s najednou plnými rty na moment vypadaly obludně, než se ostré černé tesáky vyrovnaly a změnily barvu na zářivě bílou. A znovu to ostré zalupání krčních obratlů. Z temné kůže hlavy vyrašily černé vlasy. Dosáhly ramen. Rostly dál, ale od konečků se po nich rozlila zářivě stříbrná, potlačující černou. Jak se stříbro dotklo hlavy, kůží se začaly převalovat různé odstíny, až se změnila v narůžovělou hebkou pokožku.

V tmavé jeskyni stálo namísto obludy půvabné děvče. Její vnitřní zář pomalu zhasínala. Jako by se vpíjela do těch příšerných žlutých očí. Ani se nerozhlédla. Jen vykročila. Dokonce nezaregistrovala ani ostré skořápky zařezávající se jí do chodidel. Došla ke stěně a položila na ni dlaň. Kámen se pod dotekem zatetelil. Pohltit zbytek dívčina světla. A bez odporu přijal tělo, které do něj vkročilo. Opět se zacepil a zahřál, sotva jím novorozená prošla.

Téměř jako dodatečný nápad se na dívčině pravé líci objevila hrubá jizva, nad čelem se po osamoceném stříbrném prameni vlasů rozeběhla tmavě zrzavá barva. Zorničky se zaoblily, oči ztmavly do hnědé, téměř černé.

Ucukla vzad, když se bosou nohou dotkla bystře tekoucí stružky vody. Chvíli si ji nedůvěřivě prohlížela. Pak se rozeběhla. Pokaždé, když se chodidlo ponořilo, ozvalo se vztekuté zasyčení.

Zaki měl na moment pocit, že se mu zastavilo srdce. Hlava se mu motala, před očima poskakovaly mžitky. Celý se třásl,

bojoval s bezvědomím. Když se s ním svět přestal točit, uvědomil si, že zírá do tmy. Neměl berlu. Vzduch se pohnul. Zaslých tiché kroky? Nebyl v chodbě sám. Zašátral po podlaze, aby nahmatal berlu. Někdo se kolem něj prosmýkl. Rukuš o něco zavadil prsty. Slyšel, jak se berla kutálí. Sáhł po ní.

Berla opsala oblouk. Než ji Zaki namířil do chodby, ozářila nejdřív stěnu proti němu. Pak světlo zachytilo běžící postavu. Ta se zastavila, otočila, švihla rukou. Berla zhasla a opět vyletěla Zakimu z prstů. Bez zaváhání po ní hrábl, ale trvalo, než ji našel. Okamžitě vyrazil. Řítıl se jeskyněmi za chabé záře drahokamu. Ještě jednou měl dojem, že zahlédl pohyb. Jen dojem. Utekla mu! Ale co když se mu jenom zdála? Opravdu ji viděl? Co když si labyrint jen pohrával s jeho smysly? Možné to bylo, Šedivec byl jednoduše záludný.

Rozhlédl se. Nevěřicně zavrtěl hlavou. Ztratil se! On, rukuš města Kefet, pán tohoto místa, se ztratil. I když se rychle vzpamatoval, trvalo mu neobvykle dlouho najít cestu zpět na povrch. Spousta orientačních značek byla zničena. Na jejich obnovu byla magie krátká. Což ho ovšem neomlouvalo. Možná to bylo i tím, že myslel na dívku, kterou v podzemí spatřil. Její tvář byla až příliš známá. Příliš, než aby byla něčím jiným než jen přeludem. Nakonec usoudil, že nic jiného než přelud to ani být nemohlo. Vždyť Šedivec by bezvěrce ve svých chodbách zaregistroval a určitě by ho nestrpěl. Tahle hora nebyla přátelská ani ke svým vlastním, natož k cizincům.

Kefetští se činili nejen v bludišti pod Šedivcem. Dno i severní stěna průsmyku se hemžily kameníky a jinými dělníky.

Likvidovali sutiny, čistili poničené čtvrti. Nestavěli. Sbírali a třídili velké kusy magií zataveného kamene, aby zachovali co největší část původních staveb, sedmihradby, a hlavně dvou zničených mostů a středového sloupu. Všichni do jednoho cítili neklid Kefetu nad tím, že je neúplný. Všichni do jednoho nesli s nevolí, že nemají magický potenciál ani zdroje, kterými by mohli město opravit svépomocí. Dokonce ani rukuš se svou berlou nic nezmohl. Museli se spolehnout na pomoc původních stavitelů města.

Všichni do jednoho, sám Kefet nevyjímaje, toto cítili jako nevítané narušení kefetské svrchovanosti. Jinými slovy: zase se jim bude někdo vrtat do života. Možná o to víc se všichni činili bez ohledu na třeskutou zimu, na několika-metrové závěje plnící průsmyk, bez ohledu na sněhové bouře i ostrý vítr svištící mezi skalisky hor. Sám Kefet dělal, co mohl. Jeho uličky, mosty a spojovací schody byly sněhuprosté. Dokonce byly i leduprosté, což bylo vskutku obdivuhodné, protože pořád ještě sněžilo.

Nejen Kefeťané byli jako na trní. Damian jejich pocity zcela sdílel. Hlavně kvůli přítomnosti elfů ze Západních lešů. Nezávisle na tom, jak moc bylo město zvyklé na cizince, mezi hřmotnými černochoy působili éteričtí sliční elfové jako pěst na oko. Chovali se, jako by jim to tu patřilo. A hlavně tu byla královna Alivan. Damian by to nikdy neřekl nahlas, ale byla to potvora. Sledovala vlastní zájmy. Bohůmžel jedním z jejích zájmů byla Eleanora. Odmítal o ní uvažovat jako o Aronel. Ne, když ho nepeskovala pokaždé, když jí řekl jejím rodným jménem. Sice se jim nějakým zázrakem podařilo utajit, že byla malá čarodějka zasažena černým

ohněm, ale i tak měl Damian podezření, že se dívčina nezvedená prateta pokusí Elenu najít. Za každou cenu. A to se mu ani trochu nelíbilo. Stejně tak ho, mírně řečeno, dohánělo k šílenství, že si nebyl jistý, zda je jeho chráněnka v pořádku, jestli neleží polomrtvá někde v závěji. Nebo mrtvá. Podezřívával Michaela, že si ho zvolil za svědka jen proto, aby mu zabránil vyrazit ji hledat. Asi ho mělo uklidnit, že si s tím právě Michael nedělá starosti.

Alespoň že ten berberský holomek sám nevykazoval žádné následky zasažení černým ohněm. Což bylo v podstatě nemožné, protože černý oheň byla ta nejtemnější magie známá světu. Byl tak mocný, protože nesl otisk toho, jenž ho stvořil. Pronikal do krve, svalů i kostí, do celého organismu. Co bylo nejhorší, zachvacoval mysl. Zabíjel všechny bez rozdílu, nebylo před ním úniku. A byla to plíživá, příšerně bolestivá smrt, pokud mu zasažený nezaprodal duši a vědomě se nepodvolil. Tělo pak fungovalo dál. Bez osoby, která jej dříve obývala. Černý oheň lidi měnil. Vlastně měnil všechny rasy bez rozdílu, ale na tom teď nezáleželo. Záleželo na Michaelovi. Damian nepochyboval, že by si všichni všimli, kdyby se z veselého, drzého Berbera stala bezduchá schrána v moci černé magie. Opravdu to vypadalo, že ho Elena oproti všem předpokladům vyléčila. Netušil jak, ale výsledek byl zjevný. Nezbyvalo než doufat. A trpělivě dočkat času, kdy se bude moct přesvědčit.

Někdo do něj vrazil. Nebýt toho, že procházel jednou z takzvaně vnitřních uliček, kde domy stály nad propastí, a tvořily tak jakýsi přirozený tunel, nejspíš by se zřítil do hlubiny. Instinktivně zachytil drobnou postavu, která do

něj nabourala. Oba se zapotáceli. Zvedla k němu zaskočenou tvář z většiny zakrytou jakýmsi šátkem a nízko staženou kápí. Něco zavrčela a věnovala mu zlostný pohled očí tak hnědých, až byly skoro černé. Zahlédl, jak se najednou rozšířily překvapením. Pak se dívka vytrhla z jeho nepřesvědčivého sevření, otočila se na patě a bryskně vyrazila uličkou.

Sotva stihl otevřít pus, aby se jí zeptal, jestli je v pořádku. Zaskočeně sledoval, jak se proplétá davem. Pak jeho nohy zareagovaly rychleji než mozek. Znal oči, do kterých právě pohlédl. Vždyť ve stínu kápě, nad hranou šátku spatřil zjizvenou pokožku. Rozeběhl se dřív, než mu myslí prolétlo jméno Elena.

„El...“ Na poslední chvíli se upamatoval, že jsou kolem elfové. „Lenorko!“ hlas mu přeskočil.

Postava mizící v davu ani nezaváhala. Sice neběžela, ale najednou ji neviděl. Zmizela jak pára nad hrncem. Netušil, jestli použila některé ze spojovacích schodišť, zahнула za roh nebo vběhla do jednoho z mnoha vchodů. Napadlo ho, že sám jen zmateně pobíhá, a zastavil se. Lidé ho pozorovali. Pokrčil rameny a spořádaně se vydal do paláce, za svými povinnostmi.

Když se konečně ocitl sám ve svých komnatách, vytáhl zpod košile šperk, který mu visel na krku. Doslova ho svrběl na hrudi, od chvíle, kdy záhadnou dívku potkal. Byl to Kargan, kříž stojící na středním krátkém rameni, ležícím proti tomu nejdelšímu, s kruhovitým propletením okolo průsečíku ramen. Nebyl z drahého kovu, ale ze železa, ze

kterého se vyráběly meče. Základní kříž s malými dekora-
tivními patkami byl zdoben rytinami tak drobnými, že byl
na omak hladký a rytiny viditelné, jen pokud na ně správně
dopadalo světlo. Naopak okruží tvořily důmyslně proplete-
né, tak tenké kovové nitky, že vypadaly jako tkaná krajka.
V průsečíku kříže byl zasazen šedočerný kamínek protka-
ný zelenými a modrými žilkami. Byl sice leštěný, ale ani tak
nebyl hladký. Na omak byl naopak hrubý stejně jako hory,
ze kterých pocházel. Nebyl to drahokam. Dokonce se nedá
ani říct, že by kameny raba byly vzácné. Doslova *tvořily*
Dračí hory, ale k nalezení byly jen tam.

Bylo to dvojče šperku, který Damian daroval berberské
princezně. Zdobila ho druhá polovina téhož kamene raba.
Jen runy byly zrcadlově ložené. Tady a teď nezáleželo na
tom, že Kargan byl jediný symbol, který Berbeři uctívali.
Nezáleželo dokonce ani na tom, co představoval. Faktem
bylo, že tenhle konkrétní šperk měl vlastní kouzlo. Uměl
najít svoje dvojče, ať už bylo kdekoliv.

Damian zaváhal s pohledem upřeným na přívěsek otá-
čející se na řetízku. Možná by měl na setkání prozatím za-
pomenout a nechat magii Karganu spát. Možná teď nebylo
úplně bezpečné vědět, kde se dívka nachází. Ne dokud ve
městě pobývala Alivan, ne dokud tu byli draci v čele s ru-
dým Ašrakem. Možná by bylo rozumnější jednoduše nevě-
dět nic, co by z něj mohl někdo vytáhnout. Nemusel by se
hlídat, nad čím v jejich přítomnosti přemýšlí. Na druhou
stranu...

Sevřel šperk do dlaní a zavřel oči. Vnímal ruch města,
výtí ledového větru, hluk plynoucí ze stavebních oprav,

tlukot svého srdce. Nejdřív se musel uklidnit. Rty se mu pohnuly v němém odříkávání krátkého zaklínadla. Pak se zvuky přicházející zvenčí začaly vytrácet, až se ocitl v úplném tichu. Do temnoty pod zavřenými víčky se vkradlo světlo. Pozvolna se rozšiřující bod chvíli rotoval, pak se rozbalil v obraz mapy. Byla to mapa Špičáků. Pohled jeho vnitřního oka po ní tiše klouzal, utíkal kamsi do dále. Damian sebou škubl a otevřel oči. Zapotácel se pod silou násilně ukončeného kouzla.

Ve tváři se mu zračila směsice šoku a zklamání. Byl si tak jistý! Poznal ji, byla to ona! Ale magie Karganu se nezaostřila na mapu města, jak očekával. Vedla ho přes hory, týdny cesty od Kefetu, přes pustiny plné sněhu někam daleko. Kargan se nikdy nemýlil. A to znamenalo, že v cizí zahalené dívce viděl, co vidět chtěl: svou malou Lenorku. Logicky vzato měla všechny důvody se do Kefetu nevracet. Nic dobrého ji tu nečekalo. Vždyť mrňavých tmavookých ženských se po Kérale musely prohánět tisíce.

Udělal by líp, kdyby se soustředil na své povinnosti. Musel dohlédnout na přípravu Michaelovy a Moaminy svatby, což nebylo pro slabé povahy. Ač byla Moama levoboček, byla též uznanou členkou rukušovy rodiny. Její svatba se neobejde bez velkého množství kefetských tradic a zvyklostí. Damian na ně možná nebyl vyloženě expert, ale věděl o nich víc než dost. Hlavně to, že brát si bezvěrce je zásadní politický... problém. Nebo spíš sebevražda. Dosud vlastně nebylo zdokladováno jediné manželství Kefešana s bezvěrcem, což o lidu Špičáků říká nejspíš víc, než by si přál. Přidejte diplomatickou problematickou přítomnost elfů a těch přerostlých ještěrek,

navíc poničené klíčové stavby včetně sloupového chrámu. Nemluvě o tom, že Michael byl Berber, a s nimi nebylo jednoduché vážně nikdy nic. Jak by řekla Eleanora, tohle nebyl diplomatický oříšek, ale bordel.

Elena... Zamyslel se nad tím, proč si začala říkat Aronel. A co to jméno znamenalo. Michael ho upozornil, že je to přesmyčka Lenory, jak ji s oblibou častoval právě on, Damian. Nejspíš mu to udělala na truc. Nebo to pro ni mělo význam? Hned ve třech jazycích Kéraly to znamenalo princezna, a tou ona byla. Jenomže Aronel se k ní nějak... nehodilo. Nezáleželo na tom, že chápal, proč si jméno změnila. I kdyby se snažil sebevíc, v jeho mysli byla stále Eleanorou, Elenou nebo Lenorou. Že jí Michael neustále říkal Eli, také nepomáhalo. Vážně? Už zase se mu vkradla do myšlenek?

Kapitola 2.

NOVÝ ZAČÁTEK

Moama stála v nejvyšším patře chrámového sloupu, opřená o rozbořenou stěnu, jen centimetry od zející hlubiny. Pozorovala město, jeho živý shon. Vnímala tep jeho srdce, to téměř neznatelné, pravidelné chvění rezonující snad každou její buňkou. Usmívala se. Na podlaze byl sníh a znatelně sem táhlo. Středový sloup byl příliš poškozen, než aby ho Kefet ubránil před zuřícími živly. Jiného by vichr dávno srazil do hlubiny, ona stála pevná jako skála. Oděv kefetských lovců, černou halenu, kalhoty a nepříliš zdobenou vestu narušovaly dva vysoké, chráničům podobné zlaté náramky na předloktích. Byla to jediná její úleva etiketě, jediná známka přiznání, že patří k nejvyšší z kast, a navíc k rukušově rodině. Ebenovou pokožku měla ošlehanou větrem. Možná nebyla krásná, ale rozhodně byla zajímavá. Vyzařovala z ní důstojnost. Velmi symetrické, přísné rysy, plné, ale relativně tenké rty, vystouplé lícní kosti, temné pronikavé oči. Pod pravým okem a v pravém obočí měla dvě světlé jizvy. Rozpuštěné lokny jí divoce poletovaly kolem tváře. Michael ji chvíli spokojeně pozoroval, než promluvil: „Nemáš bejt náhodou někde jinde?“

„Nemáš tu náhodou nebyt?“ opáčila.

Ušklíbl se. Stál ve schodišti, opřený o jeho vnitřní, neporušenou stěnu. Měl totiž podezření, že se na něj nevztahuje

milost, kterou Kefet dopřával jeho nastávající. Vlastně si byl dost jistý, že je na něj ta hromada kamení... nabroušená. Ani se nedivil. Měl tak trochu prsty v tom, že byl chrámový sloup v dezolátním stavu.

„Už jdou...“ oznámila najednou Moama. Michael v jejím hlase zaznamenal napětí. Uhrančivý, klidný úsměv zmizel. Odlepila se od stěny a bez dalšího slova začala scházet schodištěm.

„Neříkalas, že přijdou jižní branou?“ podivil se. Narážel na to, že ze svého místa nemohla na bránu vidět. Zaváhal, než se za ní vydal. Zdálo se mu to, nebo ve sněhu zahlédl miniaturní stopy okovaných bot? Zmizely ve chvíli, kdy se na ně zaměřil.

„Bejt váma, někam se uklidím, tady bude za pár hodin dost horko,“ zabrblal tiše pod fousy.

Moama se pousmála, ale neřekla nic. Zatímco on jen tušil, že se městem pohybuje banda splašených pidimužíků národa Othar, ona *věděla*, že tam jsou. Město si na ně totiž neustále stěžovalo.

Mlčky zamířili k paláci. Moama kráčela rychle a jistě, s hlavou hrdě vztyčenou. Všechny ženy jí uctivě uhýbaly, někteří muži ji dokonce zdravili. Rozčilovalo ji to, byť se to snažila nedávat najevo. A Michael si ji kvůli tomu dobíral. Ovšem ne na veřejnosti, protože úcta prokazovaná Moamě rozhodně nepatřila jemu. Starší ženy se na něj dokonce mračily. Pokud byly obzvlášť urputné, oplácel jim úsměvem. Na druhou stranu byl v Kefetu v podstatě jako doma. Stejně jako mezi Berberry, mezi Kefeťany už od pohledu vůbec nezapadal. Nemohla za to ani tak světlá barva pleti, jako spíš jeho naprosto

podprůměrný vzrůst asi metr sedmdesát a sice štíhlá, ale vlastně podsaditá postava. Měl celkový sklon k robustnosti. Tedy až na vlasy. Hlavu měl bosou jako koleno, což tak trochu Eli na truc teď kompenzoval pečlivě zastřiženou bradkou. Mezi svými byl k nepřehlédnutí jakožto velitel princezny gardy. V Kefetu byl tím bezvřecem, co zaútočil na středový sloup a teď si měl brát nejdříve postavenou ženu města...

Když vstupovali na nádvoří, Zaki akorát vyšel z paláce. Neměl kabát. Zato měl rukávy haleny vyhrnuté dost vysoko, aby mezi látkou a vysokými zlatými náramky bylo vidět dostatek tetování. Patkou berly vyfukával pravidelný rytmus. Ve tváři měl pečlivě neutrální výraz. Za ním se vynořili elfové v čele s Alivan. Obklopena Kefefany s jejich tmavou kůží vypadala snad ještě okázaleji než jindy. Byla dokonalá. Ve vichřici ženoucí se průsmykem se jí nepohnul ani vlásek. Neopomněla si vzít bohatě zdobenou čelenku a plášť připomínající bílou pavučinu. Stříbrné šaty při každém kroku a poryvu větru měnily barvu do nádechu zelené a zlaté. Vůbec se jí nelíbilo kráčet v patách černochovi. Ale pánem Kefetu byl Zaki.

Vypadala jak pěst na oko, napadlo Michaela. Moama se dotkla jeho ruky. Věnovala mu lehký úsměv. Kývl na znamení, že rozumí, a zamířil nahoru na cimbuří. Ona se připojila ke svému nevlastnímu bratru. Městem zněly bubny. U paláce, na opevnění, všude s výhledem do Špičáků se shromažďovali lidé. Nad Kefetem zakroužilo pět draků. Ten největší, rudý Ašrak, se snesl na prostranství před jižní branou. Ostatní obsadili blízká skaliska, jeden přistál dokonce na hradbách.

Ve výhledu jim bránil poletující sníh. Město napjatě utichalo, všichni napínali zrak i sluch. V hradbě hladké jako sklo se z ničeho nic objevila tenká spára, rozvětvila se a během sekund vykreslila obrys brány. Ta se nehlučně otevřela doširoka, hrnouc před sebou několikametrové závěje. Rukušova malá družina vyšla z města a zastavila se.

Zprvu vypadali jen jako řada stínů. Pak se z vánice začal nořit obrovský ještěr. Mohutná hlava se dvěma řadami ostnů po obou stranách širokého čumáku vypadala jako dračí. Válcovité tělo na krátkých sloupovitých nohách se vlnilo ze strany na stranu. Dlouhý silný ocas se komíhal proti hrudníku. I na jeho konci byly ostny. Každá z tlustých nohou byla zakončena pěti prsty s drápy silnějšími než mužská ruka, s palcem téměř protilehlým. Rozeklaný jazyk opatrně testoval vzduch. Malá temná očka sledovala okolí. Těsně semknuté šupiny byly matné. Odstíny šedé, černé a temně zelené jako by se vlévaly jeden do druhého, v důsledku čehož tvor neměl jasné kontury. Za krkem mu v ozdobném sedle seděl jezdec.

„Takže je to pravda,“ ozval se vedle Michaela Damian. „Drak z Dutse Daraja, to se hned tak nevidí.“

„Draci,“ opravil ho Michael.

Za tím prvním se nořili další. Kráčeli pomalu, téměř líně, ale svaly vlnící se pod kůží napovídaly, že umí vyvinout mnohem, mnohem rychlejší pohyb. Povídalo se, že dokážou běžet rychleji než jiní draci létat. Teď ale byly jejich svaly využívány jinak. Ještěři na speciálních postrojích nesli náklad obrovských kamenných kvádrů a těžkých vaků.

Mezi draky, z dosahu mohutných tlap a ostnatých ocasů, běželi trpaslíci. Podle vzrůstu to *museli* být trpaslíci: robustní, svalnatí, na krátkých nohách. Až když se ten první v sedle pozemního draka zastavil před Zakim, Michael si uvědomil, že nevypadá... *normálně*. Rozhodně ne tak, jak vypadali... ostatní trpaslíci.

Jezdcův přiléhavý tmavý oděv sestával z překrývajících se kusů kůže, ne nepodobných kůži draka, na kterém trpaslík jel. Neměl plášť, zato ruce měl schované do kožených rukavic. Jeho boty nebyly okované, jen pevné kožené s hrubou podrážkou. Nejvýraznější byla ovšem jeho tvář. I ta byla temná. Respektive maska, která ji zcela halila, byla temná. Kromě širokého silného nosu neměla žádný charakteristický rys, jen jakési žebrování na lících. Kde měla být ústa, byla kovová mřížka ze dvou vrstev svislých plátů propouštějících vzduch. Neodhalovala ústa, nebyl vidět dokonce ani jejich stín. Na místě očí se zrcadlila lesklá černá sklička. Zbytek hlavy byl zakryt kovovou helmicí přepásanou jakousi korunou s trojzubcem sahajícím až ke kořeni nosu. Ostatní trpaslíci byli rovněž plně zahaleni, i když jejich helmice a masky nebyly zdaleka tak honosné. Na žádném z nich nebyl vidět ani milimetr odhalené kůže. Ne nadarmo se jim přezdívalo temní trpaslíci...

Kavalkáda se zastavila a Zaki pohlédl do nozder darajského draka, pak přes jeho hlavu a krk na trpasličího krále. Trpaslíci z Dutse Daraja přišli, aby pomohli opravit město, přesto je Zaki vpouštěl do bran velmi nerad. Byli jediným opravdu magickým rodem trpaslíků. Jako jediní dokázali aktivně užívat magii a činili tak bez okolků a pryč dosti

často. V dolech Dutse Daraja, hluboko pod masou Špičáků, chráněný krvelačností šelem a zuřivostí živelů, se skrýval přírodní pramen syrové magie. Mnoho se o něm nevědělo. Dokonce se o něm ani příliš nemluvalo. Tedy, ne že by se o pramenech moci vyprávělo nějak často. O jejich existenci neměla většina světa ponětí, ale o Dutse Daraja mnoho nevěděli ani ti, co... *věděli*.

Zaki pochyboval o jejich motivech. Co když za jejich ochotou bylo něco jiného? Nikdo vlastně netušil, zda se přiklání spíše k bílé, nebo černé magii. Co když nebyli trpaslíci temní jen svým vzhledem? Dávná spojení, poutající je k elfům ze Západních lesů, k Drakům, a hlavně ke Kefetu, časem tak nějak vyšuměla do prázdna. Vpustit je do města... bylo riskantní.

Králov drak prošel branou. Druhý se s tím ani nenamáhal. Došel k opevnění a opřel se o něj obrovskou tlapou, prsty doširoka otevřené. Zvedl hlavu. Malá očka si nepohlížela ani tak hradbu, jako lidi stojící na ní. Rozeklaným jazykem otestoval vzduch a znovu se pohnul. Jednoduše udělal krok vzhůru. Bez sebemenší námahy se opřel o stěnu oběma předními tlapami, pak po ní prostě začal šplhat. Lehkost, s jakou zeď přešel, rozhodně neodpovídala jeho mase, natož rozměrnému nákladu. Kefetští překvapeně zahučeli. Kdyby to byl nepřítel...

Lidé stojící na cimbuří se rozprchli do stran. Michael s Damianem v rámci zachování důstojnosti zdrhali pomaleji, než bylo záhodno. Naskytl se jim tak nebezpečně blízký pohled na mohutnou tlapu a šupinami pokrytý bok. Ještě

se po nich ohlédl malýma nepřátelskýma očkama. Rozeklaným jazykem otestoval vzduch. Damian by přísahal, že se mu jen lehce pozvedly pysky odhalující nepříjemně velkou část ostrých zubů. Pak se přes hradbu přehoupla zadní drakova noha a přistála jen na centimetry od Michaela. Zašlápnut nebyl jen proto, že zahodil dekorum a plácl sebou do strany. Začal se zvedat. Předčasně. Jen tak tak uhnul ostnům ještěrova ocasu. Nejvíc ho ale překvapilo, že zvíře při pohybu nevydávalo žádný zvuk. Dokonce ani nezacvakalo drápy o kameny.

„Potvora jedna,“ zaklel Michael potichu.

Damian se na něj pořádně ušklíbl. Kupodivu si odpustil jedovatou poznámku, protože jeho vlastní ústup nebyl o nic důstojnější. Beze slova se přesunuli k opačné straně cimbuří. Drak lehce slezl hradbu, přešel nádvoří a jal se přelézat další část opevnění směrem k průsmyku. Následovali ho další.

Vnitřní soustava palácové pevnosti je sice trochu zpomalila, ale pak se jejich postup zrychlil. V uspořádané řadě se valili přes město. Ne městem, ale po jeho povrchu. Přesouvali se po střechách. Kámen zpevněný magií a ohněm pod jejich vahou úpěl, ale nezanechávali na něm žádné stopy.

Ještěr se na okamžik zastavil. Naklonil se nad propast, otočil hlavu na jednu, pak na druhou stranu, aby si prohlédl stěnu kaňonu, na kterou se chystal vkročit. Pak začal téměř líně slézat dolů, na dno průsmyku. Náklad na jeho zádech se při téměř kolmém sestupu ani nepohnul, jen tu a tam zaskřípěl o střechu či zeď. Nepřítomnost jakéhokoliv jiného zvuku byla nenápadně strašidelná.

Zatím uličkami běžel dvojstup trpaslíků. Hrnul se Kefetem jako černá vlna. Ani oni nevydávali žádný zvuk, dokonce ani občasné zařinčení těžkých seker zavěšených u pasu či v pouzdře na zádech. V temných maskách, s očima zacloněnými, bez výrazu v obličejí vypadali děsivě. Jako by na moment ovládli město. Všichni bez rozdílu se jim klidili z cesty.

Bylo ku podivu, že na dně průsmyku nenastal chaos. Polovina darajských draků sem dorazila před trpaslíky. Okolo středového sloupu jich bylo najednou plno, i když někteří rovnou zamířili přes sedmihradbu do průsmyku nebo k severní stěně města, kde byly poničené domy. Postupovali organizovaně, bez sebemenšího příkazu či komentáře trpaslíků. Mezi sebou komunikovali občasným ostrým hvizdem nebo téměř neznatelným cvakáním.

Kameníci doplňovali trosky zborcených mostů novými kamennými kvádry a budovali z nich sekce mostů budoucích. U každé pracovní skupiny byli dva darajští draci. Na již hotové části chrlili nepřetržité proudy plamene. Hornina se žářem zahřívala k bodu tavení, ale kameny kupodivu nepukaly ani se neroztekly, jen jejich povrch se zatáhl a zcelil, až byly hladké jako sklo.

V severní stěně kaňonu zely dva obrovské krátery. Výbuchy, které je způsobily, rozmetaly několik městských bloků i samotnou skálu pod nimi. Teď se tu hemžili Kefetští a z malých kamenných cihel stavěli nová obydlí. Trpaslíci se samotného budování neúčastnili, jen dohlíželi, tu a tam poskytl radu nebo podali vhodnější kamenný kvádr. Stejně pozornosti se dostávalo i povrchu a dláždění ulic.

Pak se jeden z darajských draků opřel předními pařáty o středový sloup. Natáhl krk, aby si stavbu prohlédl, a líným tempem vykročil vzhůru. Lehkost, s jakou to udělal, byla dechberoucí. A znepokojivá. Zastavil se na začátku pukliny. Trpaslík, kterého nesl, se mu svezl ze sedla na přední nohu a odtud začal puklinu vyplňovat kamennými cihlami. Z poschodové šachty uvnitř sloupu pracovali kefetští kameníci. Poničený most, kterému sice chyběly obrovské kusy, ale zůstal na svém místě, přišel na řadu jako poslední.

Jeho uličky se hemžily lidmi. Všichni jeho obyvatelé se shromažďovali na hradbách, spojovacích schodištích i hranách ulic, ze kterých byl výhled na středový sloup a jeho mosty. Venku byli všichni, dokonce i ti, kteří by na připravovanou podívanou viděli z oken vlastních domů. Město je povolalo. To město, které teď spolu s nimi sledovalo, jak se otevřely vnitřní brány paláce, jak jimi prochází rukuš následován Moamou kráčejíci bok po boku s královnou elfů Alivan. Za nimi v těsném dvojstupu pochodovali elfové a kefetští kněží.

Kefet se soustředil na svého rukuše, na berlu v jeho rukách, na Moamu oděnou ve velmi sporém slavnostním kroji. Všechny kefetské ženy jej měly na sobě i přes třeskatý mráz, přes vichr hlodající do okolních skal. I muži byli jen v kalhotách a lehkých halenách. Všichni vnímali sílu svého města skrze tenké střevice s téměř neexistující podrážkou stejně, jako ono vnímalo je. Kdyby Kefet oplýval tělesnou schránkou z masa a kostí, byl by vzrušený. Kdyby měl

nervy, byly by napnuté k prasknutí. Propojen se svými lidmi, vnímal jejich smíšené pocity. Cítil jejich touhu i ostražitost. Ve městě nebyl jediný Kefeťan, který by se netěšil, že bude Kefet opraven, že znovu povstane do své plné síly a slávy. Zároveň si pamatovali zotročení, kterým si prošli. Kefet vnímal jejich ostražitost, pocit nebezpečí vyvolaný trpaslíky bez tváře, pozemními draky, kteří tak snadno zdolávali hradby a stěny průsmyku.

Bylo to jiné než před staletími, kdy se Kefet zrodil. Nyní byl... dospělý. Neprobouzel se do života z nicoty. Účastnil se. Jeho vlastní síla měla být zdrojem jeho uzdravení.

Zaki kráčející v čele průvodu došel až do prostoru tržiště. Lehkou úklonou pozdravil trpaslíky, kteří tu byli nastoupeni. Družina dosud následující jeho kroky se rozestoupila do řady, čelem k ležícím kusům mostu. Obyvatelé utichli. Nebyl slyšet dokonce ani šepot či pláč dítěte. Zaki se obřadně rozhlédl. Pozvedl berlu a udeřil její patkou do země. Kefetem otřáslo mohutné zadunění. Drahokam ve špici berly se rozzářil. Kefeťané se jako jeden muž pohnuli, aby se chytili za ruce. Ve stejnou chvíli se z mraků nad městem sneslo pět draků. U paty středového sloupu a v místě napojení rozbitého mostu na stěnu průsmyku se odnikud zjevili čtyři darajší draci.

Rukuš podruhé udeřil berlou do dláždění. Od její patky se se zaburácením rozeběhly drobné, zářící prasklinky. Moama stojící po Zakiho pravici uchopila berlu těsně pod bratrovou sevřenou pěstí. Kůže obou sourozenců ztemněla rodovým tetováním postupně se měnícím v zářivé

namodralé linky, které vykreslovaly každou čárku i zákrut vystouplých znaků. Drahokam vzplál a zalil Kefet podivně teplým světlem.

Město zaplavila neuvěřitelně silná vlna magické energie. Pozornost všech se upřela na sekci mostu ležící nejbližší středovému sloupu. Několikatunový zatavený kámen se pomalu, s nenápadným zavržením vznesl do vzduchu a na kratičký moment se zastavil. Když se znovu pohnul, zdánlivě lehký jako pírko plul vzhůru, až se dostal na úroveň původního mostu. Natočil se a s hlasitým zaskřípěním se zasunul na místo u vchodu do chrámového sloupu. Svět vzplál. Okřídlený drak nehybně levitující u chrámového sloupu vychrlil plamen, stejně jako dva ještěři z Dutse Daraja. Sloup i nová část mostu jako by oheň polykaly. Zahřívaly se až do bodu tavení, až se změnilly v rudou lávu, jež ale neměnila tvar. Kefet zaplavilo horko.

Od země se odlepila druhá část mostu. Magie, jež ji zdvihla, byla tentokrát mnohem patrnější, jiskry klouzající po kameni připomínaly ohňostroj. Arně natáhla vzduch do nozder. Kameny zaúpěly, když bezchybně zapadly na své místo, když je zasáhl oheň ze chřtánu mladé dračice.

Žár sílil. Po tělech spoře oděných Kefetanů stékaly stružky potu, ale výheň byla taková, že se pot vypařoval dřív, než stihl nasáknout do obřadních krojů. Hnědou pokožku Kefetských začaly pokrývat solné mapy měnící ji na zářivě bíložedou. Ruce si vzájemně svírali tak pevně, až jim bělely klouby. Svou vůlí pomáhali zvedat jednu část mostu za druhou a ukládat je na jejich místa. Prodlužující se ramena mostu naprosto nepochopitelně trčela do vzduchu bez

jakékoliv opory. Žár rostl víc a víc, jak se do procesu přidávali další draci. Plameny hučely, kámen skřípal a úpěl.

Když se vznesla poslední, středová sekce mostu, všichni zatajili dech. Dokonce i Kefet zatajil dech, a to ani teoreticky neměl plíce. Zaki zařal zuby tak pevně, že si je div nerozlámал. Moama měla pocit, že má místo krve tisíce mravenců. Poslední část museli zdvihnout výš než ty ostatní, a nejen ji spustit, ale i zatlačit na místo. Hrozilo, že se celá struktura aplikovanou silou zborčí. Kámen skřípal a úpěl, ramena mostu se pod nápořem otrásala, ale nakonec vydržela. Střední sekci zasáhl plamen posledního z Draků, rudého Ašraka. Minuty plynuly.

Kefet zachvátila euforie. Konečně byl celý. Jako by jeho lidé tím posledním úsekem kamene vložili do jeho těla chybějící tepnu. Most a středový sloup se proměnily v temně rudou lávu, kterou se plížily modré a zelené nitky magie. Život Kefetu. Dokonce i draci visící ve vzduchu ucítily vlnu té síly, která zaplavila město i je samotné. Svaly všech se napjaly k prasknutí, kůže se pokryla solí tak rychle a neprostopně, až všichni vypadali jako sochy.

Plynuly vteřiny a minuty, vlévaly se do hodin. Teplota rostla, podpořena vnitřním žářem samotného Kefetu, dostávala se za hranici únosnosti. Pak náhle, jen moment předtím, než by se lidem na kůži začaly dělat puchýře, přestali draci jako na povel chrlit oheň. Nastala chvíle napjatého hrobového ticha. Pak vyčerpaní a napůl omámení Kefetové propukli v jásot.

Zaki s Moamou se po sobě podívali. Zaki se na Moamu usmál, ona mu úsměv plaše oplatila. Oči měla trochu rozos-